

Arrest

nr. 113 713 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juli 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 5 juli 2013 werd de beslissing genomen tot weigering van in overwegingname van die asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dat is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat betrokkene op 02.07.2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene vier 'Déclarations of Birth' van zijn kinderen M, R, H & S dd. 22.07.2012 voorlegt die werden afgegeven door de Somalische Ambassade te België op verzoek van betrokkene om te bewijzen dat zijn kinderen Somalisch zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bovenstaande documenten nog niet voorgelegd zou hebben bij zijn vorige asielaanvraag omdat men er niet om gevraagd zou hebben. Overwegende dat betrokkene deze documenten reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn

derde asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene reeds een gelijkaardig document voorlegde tijdens zijn derde asielaanvraag en dat het CGVS (dd. 30.01.2013. p.2) desalniettemin oordeelde dat "Om te beginnen moeten enkele opmerkingen gemaakt worden bij de identiteitsdocumenten die u neerlegt en die u bij de Somalische ambassade verkregen hebt. U legt een aangifte van geboorte gelegaliseerd door het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken[...]. Het CGVS moet vaststellen dat deze documenten niets afdoen van de eerdere beoordeling van uw asielaanvraag. Deze documenten hebt u verkregen louter op basis van persoonlijke verklaringen ten aanzien van het ambassadepersoneel (gehoor CGVS, p. 2.3). Rekening houdend met het feit dat uw verklaringen over uw afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit de informatie van het CGVS blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernield gedurende de burgeroorlog waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten, dient de waarde van deze stukken danig gerelativeerd te worden. Identiteitsdocumenten kunnen alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is". Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn geboortestad Dinsor nog onder controle van Alshabaab zou staan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bang zou zijn dat Al Shabaab zijn kinderen zou rekruteren bij een terugkeer naar Somalië. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs naar voor brengt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met zijn moeder (maandelijks), die in Dinsor zou wonen, vernomen heeft dat Al Shabaab nog steeds een gevaar zou zijn in zijn geboortestad. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn kinderen naar school zouden gaan in België. Overwegende dat de voorgehouden integratie van de kinderen van betrokkene in België niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn kinderen heel emotioneel zouden zijn door de problemen van betrokkene. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending art. 51/8 Vreemdelingenwet. Schending materiële motiveringsplicht. Schending artikel 3 EVRM. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt: (...). De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. In de bestreden beslissing valt er te lezen: (...). In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat de nieuwe elementen die verzoekende partij bijbracht bij haar vierde asielaanvraag, m.n. vier 'Déclarations of Birth' van zijn kinderen M, R, H & S dd. 22.07.2012 afgegeven door de Somalische Ambassade te België, reeds kon naar voren gebracht worden bij haar vorige asielaanvraag en dat verzoekende partij haar herkomst/nationaliteit reeds tijdens haar vorige asielaanvragen trachtte te staven, maar dat de Belgische instanties geen geloof hechtten aan de nationaliteit/herkomst van verzoekende partij tijdens haar vorige asielprocedures. De nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij sluit volledig aan bij haar vorige asielaanvragen. Volgens verwerende partij zouden de nieuwe elementen geen nieuwe gegevens betreffen waaruit zou blijken dat zij ernstige aanwijzing heeft op een gegronde vrees voor vervolging. Het feit dat dergelijke officiële documenten niet in overweging worden genomen, is werkelijk onbegrijpelijk. Verzoekende partij is een Somalische Staatsburger zij vreest dus wel degelijk de chaos in haar land van herkomst en zou dus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten toegekend krijgen. Tijdens de vorige asielaanvragen werd immers getwijfeld aan de nationaliteit en de herkomst van verzoekende partij. De geboortecertificaten van verzoekende partij tonen dus met zekerheid aan dat zijn kinderen de Somalische nationaliteit bezitten. Het feit dat de archieven en kantoren in Somalië vernietigd werden

tijdens de burgeroorlog, kan niet verweten worden aan verzoekende partij. Verzoekende partij is werkelijk ten einde raad. Wat moet zij nog kunnen voorleggen opdat verwerende partij haar zou geloven? Hoe dan ook is een terugkeer voor verzoekende partij naar Somalië uitgesloten. Aan de hand van deze nieuwe asielaanvraag wil verzoekende partij haar dossier opnieuw laten bestuderen. Tijdens haar vorige asielaanvragen werd er geen geloof gehecht aan haar Somalische herkomst/nationaliteit. De nieuwe elementen die verzoekende partij thans voorlegt bewijzen ontegensprekelijk dat haar kinderen Somalische staatsburgers zijn. De verwerende partij herhaalt meermaals in de thans bestreden beslissing dat tijdens de vorige asielprocedures geen geloof werd gehecht aan haar nationaliteit/herkomst van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken. In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven: "wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen". Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7): "Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd. De verzoekende partij is bovendien van mening dat het begrip 'nieuw element' geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat "artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet" CCE nr. 77 655 van 20 maart 2012); Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld over artikel 39/76 VW: "B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen." GWH nr. 148/2008 van 30 oktober 2008. Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden. (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.) Volgens de verklaringen van verzoekende partij bij haar asielaanvragen blijkt dat er wel degelijk 'mogelijks' een schending van artikel 3 EVRM kan plaatsvinden, aangezien zij een Somalische staatsburger is en niet kan terugkeren naar Somalië, regio waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend. Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar vierde asielaanvraag wel degelijk nog 'nieuwe elementen' mag aanbrengen die haar verhaal doen bevestigen. De verwerende partij is blijkbaar de mening toegedaan dat nieuwe gegevens in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet alleen maar betrekking mogen hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na het afsluiten van de derde asielprocedure van de verzoekende partij en dus niet kunnen betrekking hebben op nieuwe bewijsstukken - dit zijn dus bewijsstukken die dateren na het afsluiten van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij - die weliswaar betrekking hebben op feiten die reeds geëvalueerd en beoordeeld werden in het kader van de eerste asielprocedure van de verzoekende partij. Het standpunt van de verwerende partij komt er in feite op neer dat een kandidaat asielzoeker, na het afgewezen zien van een eerste asielverzoek, enkel nog asiel kan aanvragen in België indien in zijn of haar land van herkomst zich feiten voordeden nadat hij of zij dus zijn land van oorsprong reeds verlaten zou hebben. Dit is uiteraard absurd. Het is immers bijna onmogelijk in te denken dat er in het land van herkomst van gelijk welke afgewezen kandidaat asielzoeker, er zich na het vertrek van deze kandidaat asielzoeker, er zich nog feiten zouden voordoen die aanleiding zouden kunnen geven tot een erkenning van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet, maar dat deze feiten volledig

vreemd zouden zijn aan de asielmotieven die de kandidaat vluchteling inriep gedurende zijn eerste asielprocedure. Dit kan en is niet de bedoeling geweest van de wetgever bij art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dan ook dat deze opvatting van de verwerende partij strijdt met art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004. In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet. (...) De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001. (...) Door deze nieuwe documenten wordt wel degelijk de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij bevestigd en wordt daarenboven de ACTUELE/TOEKOMSTIGE vrees voor vervolging van verzoekende partij aangetoond. Zoals hierboven reeds beschreven verwijst de verwerende partij in haar motivering naar de vorige negatieve asielbeslissingen van verzoekende partij. Het is alsof de verzoekende partij reeds van tevoren geen kans verdient en dat zij geen enkel nieuw element zou kunnen aanbrengen opdat de verwerende partij zou geloof hechten aan haar asielrelaas. De manier waarop de verwerende partij alles in twijfel trekt is echter niet redelijk en doet bijna het vermoeden rijzen dat ze is ingegeven door vooringenomenheid. Het lijkt zelfs zo dat de verzoekende partij en haar asielverhaal niet kan bewijzen omdat de verwerende partij het sowieso toch niet gelooft. Dergelijke ingesteldheid kan niet getolereerd worden ten aanzien van verzoekende partij, gezien zij wel degelijk vreest voor haar leven in haar land van herkomst en zij dan ook met aandrang vraagt om haar vierde asielrelaas serieus en grondig te onderzoeken.

1 Vrije vertaling: Overwegende dat een nieuw element in de zin van art. 51/8, dat een nieuw asielonderzoek rechtvaardig, betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich reeds hadden voorgedaan na de laatste fase van de procedure van de eerste asielaanvraag, maar dat deze ook betrekking kunnen hebben tot een nieuw bewijs van een reeds gekende situatie.

2 Overwegende dat voortvloeit uit het administratief dossier en uit de vraag tot schorsing van de tweede asielaanvraag, heeft de verzoekende partij twee nieuwe gegevens aangebracht, te weten een brief gedateerd op 30 juni 2001 afkomstig van één van de zussen en geadresseerd aan een andere zus van de verzoekende partij, alsook een telefonische communicatie houdende de ondervragingen en vervolgingen ten huize van de zus van de verzoekende partij; dat als aanvaard kan worden dat dit geen nieuwe elementen vormen die de overheid verplichtte tot het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag, deze elementen die de verzoekende partij had kunnen voorleggen in het kader van haar eerst asielaanvraag, vormt nochtans een nieuw bewijs van een vroegere situatie; hieruit volgt dan ook dat de brief van 30 juni 2001 wel een nieuw element kan vormen in de zin van art. 51/8 van de Wet van 15 december 1980; dat de exceptie dan ook niet kan weerhouden worden;

Een uitwijzing van verzoekende partij zou tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Een gedwongen terugkeer naar Somalië zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Reden waarom het CGVS consequent subsidiaire bescherming toekent voor personen afkomstig uit Somalië. Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio."

2.2. Verzoeker betoogt bij zijn vierde asielaanvraag nieuwe elementen te hebben aangebracht, waaruit zou volgen dat zijn kinderen Somalische staatsburgers zijn. Hij stelt dat hij de chaos in Somalië vreest en dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toegekend worden. Hij stelt dat het begrip "nieuw element" geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 van het EVRM. Er zou volgens hem mogelijks een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen plaatsvinden bij zijn terugkeer naar Somalië.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, lid 1 van de vreemdelingenwet, omdat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker legde vier 'Déclarations of Birth' voor van zijn kinderen van 22 juli 2012, die werden afgegeven door de Somalische ambassade in België op vraag van verzoeker, om te bewijzen dat zijn kinderen Somalisch zijn. Hij had die documenten reeds kunnen voorleggen tijdens de behandeling van

zijn derde asielaanvraag. De commissaris-generaal stelde daarenboven vast dat die documenten niets afdoen van de eerdere beoordeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker verkreeg die documenten louter op basis van persoonlijke verklaringen ten aanzien van het ambassadepersoneel. De waarde van de voorgelegde stukken moet gerelativeerd worden, rekening houdend met het feit dat al de verklaringen van verzoeker over zijn afkomst reeds als weinig geloofwaardig werden beoordeeld en uit de informatie van het CGVS blijkt dat alle archieven en publieke kantoren werden vernietigd gedurende de burgeroorlog, waardoor er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Identiteitsdocumenten kunnen alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker verklaarde in het kader van zijn vierde asielaanvraag dat zijn geboortestad Dinsor onder controle van Al Shabaab, een Islamitische terroristische organisatie, zou staan. Hij verklaarde dat hij bang zou zijn dat Al Shabaab zijn kinderen zou rekruteren bij een terugkeer naar Somalië. Hij legt echter geen enkel begin van bewijs voor om zijn bewering te staven.

Ook verklaarde hij dat hij via telefonisch contact met zijn moeder die in Dinsor zou wonen, vernomen zou hebben dat Al Shabaab er nog steeds een gevaar zou vormen. Ook deze bewering werd door verzoeker op geen enkele manier gestaafd.

Als nieuwe gegevens bij meervoudige asielaanvragen kunnen worden beschouwd, alle gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de asielzoeker ze had kunnen aanbrengen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840).

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad volgt daaruit dat gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, steeds nieuw moeten zijn en niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en relevant moeten zijn, met andere woorden ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet. Indien hij vaststelt dat er nieuwe gegevens zijn die dergelijke ernstige aanwijzingen bevatten, wordt de aanvraag aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt (RvS 13 december 2011, nr. 216.840).

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De *prima facie* beoordeling houdt in dat een beoordeling mag worden gemaakt omtrent het gesolliciteerd karakter van het aangebrachte nieuw gegeven.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen met welke feiten of gegevens die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

In het kader van een "volgende asielaanvraag" is het Bestuur er niet toe gehouden bij gebrek aan het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, opnieuw een onderzoek te voeren naar het mogelijk bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM. Dit omwille van het feit dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, welke ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag onderzocht werd door de CGVS.

Uit de concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten, blijkt niet dat hij in gevolge van de bestreden beslissing zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoeker brengt geen begin van bewijs aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat immers op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC